

Peluang Pendidikan Tinggi Bagi Pelajar Melayu Luar Bandar: Kajian Kes USM

Mustapa Kassim

This article discusses the better educational opportunity of rural Malays in higher education resulting from the implementation of the New Economic Policy (NEP) and recommendations of the Majid Report (1971). It is based on a case study of 3784 Malay graduates (1982 - 1988) in Universiti Sains Malaysia, Penang. Findings show an annual increase in the ratio of rural Malay students, especially those of lower socio-economic status and females, in the University since 1970.

Pengenalan

Dasar Ekonomi Baru (DEB), antara lain, bertujuan mengembangkan peluang-peluang ekonomi kepada golongan miskin, dan mengurangkan jurang perbezaan ekonomi di antara kaum. Penekanan utama dasar ini adalah perkembangan cergas ekonomi, pemodenan kawasan luar bandar dan sokongan untuk golongan bumiputra dalam perdagangan dan perindustrian. Perkembangan bilangan sekolah dan bilangan pelajar di institusi pendidikan tinggi, peluang pendidikan di antara kaum, kawasan dan kelas sosial, adalah bertujuan untuk melahirkan tenaga mahir dan mengurangkan jurang peluang pendidikan di kalangan rakyat dari kawasan dan dari golongan yang berbeza. Adalah menjadi kepercayaan kepada pembentuk dasar dalam pendidikan di Malaysia bahawa dengan bertambahnya peluang pendidikan akan melahirkan perluasan peluang pekerjaan, yang akan membawa mobiliti sosial.

Dalam negara-negara yang sedang membangun, di mana sebilangan besar penduduknya dalam kemiskinan, terutama sekali pada tahun-tahun 1960an ketika proses dekolonialisasi, tanggungjawab pemimpin moden ini ialah untuk membawa pembangunan negara adalah besar. Usaha-usaha untuk mengujudkan persamaan peluang dalam bidang sosial dan ekonomi adalah sebahagian besar daripada pembangunan negara (Harbinson & Myers, 1964: 33). Walaupun pemimpin-pemimpin ini berusaha dan mengutamakan pembangunan ekonomi tetapi mereka berhadapan dengan keadaan ketidakseimbangan kebajikan dan sosial rakyat. Dengan demikian, strategi-strategi yang mementingkan persamaan sosial akan bertentangan dengan rancangan-rancangan untuk memaksimumkan pertumbuhan ekonomi. Persaingan antara objektif "egalitarian" (persamaan) dengan aspirasi untuk pembangunan ekonomi ini adalah lebih ketara dalam bidang pendidikan, termasuk beberapa faktor yang mempengaruhi enrolmen dan perbezaan peluang dan kesempatan (opportunity and accessibility) pendidikan. Pemimpin-pemimpin negara-negara ini merencanakan program-program perkembangan pendidikan dengan harapan bahawa dengan pembinaan lebih banyak sekolah dan lebih banyak kemudahan akan sendirinya menyumbangkan "the royal road" (laluan istimewa) kepada perkembangan ekonomi dan sosial (Foster, 1977: 13).

Mengikut laporan UNESCO (1980), perkembangan bilangan anak-anak di sekolah antara tahun 1960 dan 1975 bertambah sebanyak 122% di negeri-negeri sedang membangun, tetapi ketidaksamarataan agihan persekolahan masih kekal, dan ada terdapat pada negeri-negeri atau kawasan-kawasan tertentu yang bertambah. Kanak-kanak di kawasan bandaran mendapat faedah yang lebih besar dari pertambahan persekolahan daripada kanak-kanak luar bandar; dan dalam hal-hal tertentu lebih ramai

kanak-kanak lelaki mendapat tempat di sekolah daripada kanak-kanak perempuan. Di sekolah-sekolah peringkat menengah dan institusi tinggi, yang memerlukan kos yang lebih banyak, bilangan pelajar-pelajar dari keluarga berada adalah lebih ketara bilangannya. Walaupun banyak bukti-bukti (Bourdieu and Passeron, 1964; Jencks, 1972; Apple, 1979) yang menunjukkan bahawa perkembangan pendidikan tidak semestinya membawa pertumbuhan saksama di kalangan rakyat, tetapi kerajaan-kerajaan negara sedang membangun terus memperuntukkan sejumlah wang yang banyak untuk pembangunan pendidikan kerana mereka masih yakin bahawa pelaburan dalam pendidikan akan membawa keuntungan dalam pembangunan ekonomi dan masyarakat. Tambahan pula dari segi pandangan rakyat (clientel), pendidikan tetap dianggap sebagai faktor utama dalam menentukan penempatan pekerjaan dan peluang untuk mobiliti sosial. Hal ini terbukti dalam negara yang sedang membangun, apabila sektor swasta yang terhad dan perkembangan pendidikan yang rancak, menyebabkan meningkatnya tahap pencapaian pendidikan untuk tahap pekerjaan, dan dengan ini mempengaruhi permintaan yang lebih banyak untuk pendidikan tinggi. Apabila tahap ekonomi tempatan bertambah maju, dan mengemukakan lebih banyak bidang pekerjaan, maka pendidikan peringkat tinggi menjadi ukuran utama dan mempengaruhi peluang dan persaingan pendidikan di institusi pendidikan tinggi. Dalam keadaan di mana perkembangan pendidikan melebihi perkembangan ekonomi, yang menyebabkan "pengangur berpendidikan" (educated employment), ramai pelajar yang terus menyambung pendidikan selama boleh kerana potensi pendidikan ini akan membawa faedah ekonomi di akhirnya.

Adalah satu perkara biasa, bahawa masalah "siapakah yang mendapat peluang pendidikan" terutama dalam peringkat pendidikan tinggi, bukan saja menjadi isu utama dalam negeri sedang membangun, seperti Malaysia, dan menjadi persaingan hebat antara individu dan kumpulan sosial, malah adalah penting bagi negara yang menjalankan dasar dan memberi peruntukan mengetahui siapakah yang mendapat faedah, supaya jurang antara kumpulan dan individu dapat dikurangkan. Dalam permasalahan perancangan pendidikan bukan saja persoalan yang menyangkut teknikal, iaitu apakah perubahan yang perlu diadakan, tetapi yang agak besar adalah persoalan politik yang menyentuh siapakah yang mendapat faedah daripada perancangan tersebut.

Tujuan artikel ini adalah untuk mengkaji apakah kesan peluang daripada perancangan dan dasar pendidikan tinggi di Malaysia kepada pelajar-pelajar Melayu luar bandar. Pemasalahan ini adalah penting, bukan saja untuk mengisi hasrat DEB, tetapi kerana sebahagian besar sebaran penduduk Melayu adalah di luar bandar. Pada tahun 1980, 1.6 juta (25.4%) penduduk Melayu tinggal di kawasan bandar, manakala 4.7 juta (74.5%) di luar bandar; dan pada tahun 1985, 2.2 juta (30%) di bandar dan 5.1 juta (70%) juta di luar bandar. Orang Melayu luar bandar juga adalah golongan yang termiskin, iaitu 75% pada tahun 1980 dan 70% pada 1985.

Data mengenai pendapatan dan pencapaian pendidikan keluarga yang tercatat dalam RM ke3, (1976-1980) menjelaskan bahawa terdapat pertalian yang sangat rapat antara kemiskinan dengan pencapaian pendidikan ahli-ahli keluarga. Sebilangan besar keluarga miskin terdiri dari mereka yang berpendidikan rendah yang menyebabkan mereka mempunyai kesempatan peluang pekerjaan produktif yang terhad. Keadaan ini amat jelas apabila dikaji peluang pendidikan seperti pada tahun 1984 iaitu daripada 94.8% pelajar-pelajar yang berdaftar pada sekolah rendah, 47.7% saja dapat melanjutkan ke pendidikan menengah, dan hanya 2.2% saja ke peringkat universiti - satu persaingan peluang yang tinggi, terutama sekali bagi pelajar-pelajar Melayu luar bandar.

DEB, berusaha menangani ketidakseimbangan ini melalui program pendidikan dengan kepercayaan bahawa ".....pendidikan sebagai satu tindakan yang paling berupaya," melalui penubuhan program khas iaitu Maktab Sains Rendah MARA (MRSM), Sekolah Menengah Berasrama (SMB), dan program Matrikulasi, dan mengenakan sistem kawalan kuota dalam kemasukan ke universiti mengikut kumpulan kaum. Program khas adalah bertujuan mengutamakan pelajar-pelajar luar bandar, dan sistem kawalan kemasukan adalah bertujuan untuk menambah bilangan pelajar-pelajar Melayu di institusi pengajian tinggi. Dengan tindakan ini, kerajaan berharap akan dapat menentukan penambahan besar bilangan orang-orang Melayu yang mempunyai kelulusan institusi pengajian tinggi supaya keadaan tidak seimbang dalam pekerjaan di kalangan kaum pada masa-masa lalu dapat dikurangi.

Melalui dasar Kerajaan ini tanda-tanda kemajuan dapat dilihat di mana bertambah ramai orang Melayu di Institusi pengajian tinggi, dan telah melahirkan bertambah ramai golongan profesional, pengurus, pentadbir dan golongan cendekiawan Melayu. Walau bagaimanapun, isu utama yang cuba dikemukakan dalam kertas kerja ini masalah ialah terdapatnya persaingan intra-Melayu, iaitu persoalan persamaan peluang pendidikan dalam kalangan orang Melayu - khususnya orang Melayu bandar dan orang Melayu luar bandar, antara golongan kelas sosial dan jantina.

Beberapa Kajian Empirikal Di Malaysia

Beberapa kajian bersangkutan dengan taburan pelajar-pelajar luar bandar di Malaysia dalam bidang pendidikan telah dibuat. Kajian Keciciran (1972) menjelaskan bahawa ada perkaitan rapat antara taraf sosio ekonomi dan taraf pendidikan ibu bapa dengan tahap keciciran pelajar di peringkat rendah dan menengah rendah. 99% daripada anak-anak yang lahir pada tahun 1960 daripada keluarga bersosio-ekonomi taraf tinggi berdaftar di sekolah rendah, berbanding dengan hanya 71% daripada anak-anak yang taraf sosio ekonominya rendah. Hanya 1% saja yang cicir bagi kanak-kanak keluarga berada berbanding dengan 29% daripada keluarga miskin. Di peringkat menengah rendah, hanya 13% saja anak-anak dari keluarga miskin yang berdaftar, berbanding dengan 91% dari keluarga berada. Kajian Meerman (1979) dan kajian Colletta (1979) menunjukkan bahawa golongan berada dan dari bandar mempunyai peluang dan kesempatan yang lebih dalam perkembangan pendidikan. Ini disebabkan kemudahan-kemudahan yang terhad di sekolah-sekolah luar bandar seperti kualiti guru yang rendah, sumber kewangan yang terhad. Keadaan ini diperjelaskan oleh Syed Husein (1975) dalam kajiannya di kampung Bagan, Kangkong dan Kurdu, dan kajian Takei, Bock dan Saunders (1973) yang menyatakan perkembangan peluang pendidikan di luar bandar adalah rendah.

Chan (1975) dalam kajian mengenai pelajar tingkatan lima, mendapati bahawa pelajar-pelajar dari golongan sosio ekonomi tinggi belajar di sekolah-sekolah pengantar Inggeris, dan pelajar-pelajar dari golongan sosio ekonomi rendah belajar di sekolah-sekolah aliran Melayu yang mempunyai kemudahan yang terhad.

Pembukaan sekolah-sekolah Sains Berasrama Penuh dan Maktab Rendah Sains MARA pada tahun 1970an, adalah bertujuan untuk menyelesaikan masalah ketidakseimbangan peluang pendidikan bagi pelajar-pelajar Melayu luar bandar, terutama dalam bidang sains. Siti Zaharah (1975) dalam kajiannya mengenai pelajar-pelajar MRSM pada tahun 1972-1974, mendapati 65% pelajarnya adalah dari golongan berpendapatan tinggi dan dari bandar, dan 35% dari luar bandar dan berpendapatan rendah.

Lian (1976) yang mengkaji pelajar-pelajar universiti, mendapati bahawa pelajar-pelajar dari bandar-bandar besar mempunyai peluang yang lebih baik untuk mendapat tempat di

universiti, dan lebih berpeluang untuk diterima di bidang pengajian sains dan teknologi. Tan (1980) dan Mahmet dan Hoong (1986) juga menjelaskan bahawa faedah dan peluang pendidikan tinggi kepada pelajar-pelajar dari golongan berpendapatan rendah, terutama sekali dari kawasan luar bandar, adalah sangat kecil berbanding dengan golongan sosio ekonomi tinggi dan dari bandar.

Ghani (1987) dalam kajian 79 orang pelajar Melayu dalam program matrikulasi yang datang dari MRSM mendapati 52% dari keluarga yang sosio ekonomi rendah dan dari luar bandar, iaitu satu yang berbeda dengan dapatan kajian Siti Zaharah (1975). Jika diambil kajian Ghani (1987) dan kajian Siti Zaharah (1975) ini sebagai satu ukuran, dapat dikatakan bahawa peluang pendidikan kepada pelajar-pelajar Melayu luar bandar telah bertambah. Rangka dapatan ini dapat diperkukuhkan daripada kajian Rabieyah (1986), yang telah mengkaji perkembangan pelajar-pelajar yang lahir pada 1956 dan 1960 mendapati bahawa pendidikan adalah faktor penentu dalam mobiliti sosial. Beliau dapati kemajuan yang signifikan iaitu 46% pelajar Melayu yang telah mencapai status pekerjaan yang tinggi adalah dari keluarga yang berstatus sosio ekonomi rendah, dan dari luar bandar. Rogers (1986) dalam kajiannya di Sungai Raya, kawasan luar bandar, menjelaskan kemajuan pendidikan yang ketara terdapat pada penduduknya. Pada tahun 1966 (kajian awal) tidak ada pelajar di tempat ini yang pernah lulus tingkatan Lima, tetapi pada tahun 1986 (kajian keduanya), 12 tahun kemudian, terdapat 5 orang menuntut di Universiti; 2 penuntut menuntut di ITM; 2 orang di Maktab Perguruan; 7 orang di Tingkatan Enam.

Daripada beberapa kajian di atas dapatlah disimpulkan bahawa sejak tahun 1970, perkembangan pendidikan dan peluang pendidikan bagi penduduk luar bandar, bertambah. Ini adalah sejajar dengan dasar kerajaan yang berkeyakinan bahawa pendidikan hendaklah menjadi peranan utama dalam menentukan pembangunan rakyat.

Perkembangan Pendidikan

Wujud satu pendapat bahawa pendidikan tinggi perlu berperanan utama dalam pembangunan masyarakat dan negara. Ia dijangka berfungsi untuk pengajaran, perkhidmatan dan penyelidikan; mengujudkan dan menyampaikan ilmu pengetahuan baru; dan melahirkan tenaga manusia berkemahiran tinggi yang diperlukan oleh masyarakat. Jadi, pendidikan tinggi berfungsi sebagai alat penting untuk kemajuan ekonomi, politik, sosial dan kebudayaan. Ia menjadi pelaburan sosial dan ekonomi negara, dengan itu ia menjadi rebutan ahli-ahli masyarakat.

Pendidikan, khususnya pendidikan tinggi, memerlukan perbelanjaan yang tinggi untuk dikendalikan. Di negeri-negeri yang sedang membangun, seperti Malaysia, perbelanjaan pendidikan tinggi adalah ditanggung oleh Kerajaan. Dengan demikian, tujuan dan perkembangan pendidikan tinggi adalah diselaraskan dengan kehendak-kehendak Kerajaan. Di Malaysia, dengan keadaan masyarakat berbilang kaum, jurang perbezaan antara bandar dan luar bandar yang ketara, fungsi pendidikan tinggi diacukan kepada tugas baru dalam pembinaan dan modenisasi sosial. Peristiwa 13 Mei, 1969, yang wujud daripada ketidaksamarataan (inequality) dalam bidang sosial, ekonomi, pendidikan dan kawasan telah menjelaskan bahawa persoalan ketidaksamarataan ini perlu diatasi secara perlahan-lahan, tapi pasti, supaya trajidi itu tidak berulang lagi.

Kepentingan pendidikan tinggi di Malaysia dapat dilihat daripada peruntukan yang telah Kerajaan berikan. Sejumlah RM524 juta, atau 19% daripada perbelanjaan Kerajaan pada tahun 1969 diperuntukkan kepada pendidikan, dan sebanyak RM31 juta untuk pendidikan tinggi. Pada tahun 1975 sejumlah MR1,098 juta untuk pendidikan dan sejumlah MR169 juta bagi pendidikan tinggi. Peruntukan bagi RM ke4 (1981-85),

RM ke5 (1986-90) bagi pendidikan bertambah daripada MR4334.5 juta kepada MR5,262 juta, dengan peruntukan sejumlah MR2056.8 juta dan MR2592 juta untuk pendidikan tinggi.

Jawatankuasa mengkaji kehidupan pelajar di Kampus Universiti Malaya (Laporan Majid Ismail, 1971) yang telah ditubuhkan oleh MAGERAN berikutan dengan peristiwa Mei 13, 1969, menyentuh tentang komposisi populasi pelajar. Selama sepuluh tahun (1959-1968) didapati daripada 18283 orang, hanya 26% saja (4756) pelajar Melayu, dan 74% (13,527) pelajar bukan Melayu (Jadual I). Dalam bidang sains dan teknologi, daripada 2337 orang siswazah hanya 119 (5.1%) siswazah Melayu. Dengan perkembangan pendidikan pengantar Bahasa Melayu, sejajar dengan dasar Bahasa Kebangsaan, tuntutan telah dibuat kepada pentadbiran Universiti Malaya mengenai dasar diskriminasi pengambilan pelajar-pelajar Melayu. Konflik mengenai isu ini telah menyebabkan pertelingkahan terbuka antara ahli-ahli Persatuan Bahasa Melayu, dengan Persatuan Mahasiswa Universiti Malaya (yang terdiri daripada pelajar-pelajar berpendidikan Inggeris).

Jadual 1 : Bilangan Pelajar Di Universiti Malaya Pada Tahun-Tahun Akademik 1959-1960, 1967-1968 dan 1975-1985

Tahun Akademik	Melayu		Bukan Melayu		
	Bil.	%	Bil.	%	Jumlah
1959-1960	62	19.2	260	80.9	322
1960-1961	144	22.1	509	77.9	653
1961-1962	217	21.5	793	78.5	1,010
1962-1963	274	20.4	1,067	79.6	1,341
1963-1964	368	20.6	1,378	79.4	1,736
1964-1965	543	24.4	1,682	75.6	2,225
1965-1966	721	25.4	2,114	74.6	2,835
1966-1967	1,038	28.8	2,565	71.2	3,603
1967-1968	1,401	30.7	3,159	69.3	4,560

Sumber: Laporan Majid, 1971. Jadual 1, m.s. 31.

Laporan Majid (1971), telah mencadangkan bahawa:

- Dasar universiti hendaklah menentukan bahawa populasi pelajar dan staf hendaklah menggambarkan komposisi penduduk negara.
- Pihak universiti hendaklah berusaha secara tegas untuk menambah bilangan pelajar Melayu dalam bidang-bidang pengajian di mana bilangan pelajar Melayu rendah.
- Disetiap fakulti, di mana terdapat pelajar-pelajar Melayu dari luar bandar yang mempunyai kemudahan belajar sains yang terhad, hendaklah diadakan bantuan pengajaran pembelajaran khas.
- Mencadangkan supaya pengambilan pelajar, khususnya pelajar luar bandar perlulah diberi keistimewaan selain daripada keputusan STPM/HSC.

(e) Mencadangkan supaya lebih banyak biasiswa sains diberikan kepada pelajar luar bandar.

Cadangan pertama dan kedua adalah bertujuan untuk menambah bilangan pelajar-pelajar Melayu yang berdasarkan kepada komposisi penduduk 55:45. Cadangan-cadangan lain adalah untuk memberi keistimewaan kepada orang-orang Melayu luar bandar.

Antara tahun 1969-1974, empat buah universiti telah ditubuhkan USM (1969); UKM (1970); UTM (1973) dan UPM (1974). UUM telah ditubuhkan pada 1984. Bilangan pelajar-pelajar Melayu telah bertambah dari 3,237 (40%) pada tahun 1970 kepada 8,153 (57%) tahun 1975 dan 13,857 (62%) pada tahun 1980, dan 23,879 (63%) dalam tahun 1985. Populasi pelajar Melayu juga bertambah dalam bidang pengajian sains dan teknologi dari 384 (12%) pada tahun 1970 kepada 2,342 (29%) dalam tahun 1975, 7073 (68%) dalam tahun 1980 dan 9073 (52%) dalam tahun 1985 (Jadual 2).

Jadual 2 : Enrolmen Penuntut Universiti-Universiti Di Malaysia (1967-1985)

Tahun Akademik	Melayu	China	India	Lain-lain	Jumlah
1967	1,038 29.4%	2,034 57.7%	329 9.3%	124 3.5%	3,525
1970	3,084 40.2%	3,752 48.9%	559 7.3%	282 3.7%	7,677
1975	8,600 57.3%	5,375 35.8%	846 5.6%	189 1.3%	15,010
1980	12,879 66.2%	5,162 26.5%	1,193 6.1%	234 1.2%	19,468
1985	21,915 65.0%	9,128 27.1%	2,417 7.2%	281 0.8%	33,741
Pertambahan (%)					
1967-70	197.1%	84.6%	69.9%	52.4%	325.8%
1970-85	610.6%	143.3%	332.4%	0.4%	339.5%
1967-85	2011.3%	348.8%	634.7%	126.6%	857.2%

Sumber: Rancangan Malaysia ke 3 - (1975 - 1980);
Rancangan Malaysia ke 4 - (1981 - 1985) Jadual 21 - 3;
Rancangan Malaysia ke 5 - (1986 - 1990) Jadual 19 - 3

Merujuk kepada perkembangan bilangan pelajar-pelajar Melayu di Institusi pendidikan tinggi, terdapat tiga faktor utama yang ada kaitan dengan peluang pendidikan tinggi yang lebih luas kepada pelajar-pelajar Melayu luar bandar: bertambahnya kemudahan pendidikan di luar bandar yang membawa peningkatan prestasi akademik pelajar rendah dan menengah; dan penambahan bilangan sekolah-sekolah berasrama penuh kerajaan dan Maktab Rendah Sains MARA; serta wujudnya program matrikulasi. Ketiga-tiga faktor ini adalah menjadi pembuka peluang baru kepada pelajar-pelajar luar bandar bandar, untuk ke institusi pengajian tinggi.

Untuk mengurangi ketidakimbangan pelajar Melayu di institusi pengajian tinggi terutama dalam bidang sains dan yang berkaitan dengan sains, Kementerian Pendidikan telah membina lebih banyak sekolah, bilik darjah, guru-guru terlatih, kemudahan yang cukup dan penyeliaan yang berkesan. Dalam RM ke3 (1976-1980), daripada MR2.58 juta untuk pembinaan sekolah dan bilik darjah tambahan peringkat rendah, 86.4% adalah untuk sekolah-sekolah luar bandar, dan 13.6% untuk bandar, dan bagi sekolah menengah, 68.8% adalah untuk luar bandar dan 31.2% untuk bandar. Antara tahun 1972 dengan 1984, bilangan sekolah rendah di luar bandar telah bertambah dari 3534 kepada 3582 buah; bilik darjah dari 21,283 kepada 28,131; enrolmen dari 905,702 kepada 133,620 orang; dan guru dari 31,598 kepada 45,713 orang. Bagi sekolah menengah pula bilangan sekolah bertambah dari 321 kepada 512 buah; bilik darjah dari 4,650 kepada 9,739; enrolmen dari 208,135 kepada 543,387; dan guru-guru dari 8,875 kepada 23,880 orang. (EPRD 1986).

Kadar antara kelas dengan guru di sekolah rendah bagi luar bandar telah bertambah baik dari 1:1.06 pada tahun 1978 kepada 1:1.37 pada 1984. Di sekolah menengah luar bandar, kadar kelas dengan guru telah meningkat dari 1:1.53 dalam tahun 1978 kepada 1:1.65 pada tahun 1984.

Bilangan pelajar-pelajar Melayu yang menduduki Peperiksaan Sijil Pelajaran Malaysia dalam bidang sastera telah bertambah dari 28,563 (56%) pada tahun 1974 kepada 65,087 (70%) dalam tahun 1983. Dalam bidang sains pelajar Melayu telah bertambah dari 10,384 (50%) dalam tahun 1974 kepada 21,983 (57%) dalam tahun 1983. Di tingkat enam sastera, pelajar Melayu telah bertambah dari 2,581 (51%) pada tahun 1970 kepada 22,313 (77%) pada tahun 1984, manakala dalam bidang sains bilangan pelajar telah bertambah dari 1,204 (23%) kepada 3,302 (22%) dalam tahun-tahun 1970-1984.

Bilangan pelajar Melayu yang kecil dalam kelas sains dan pencapaian yang rendah di peperiksaan SPM dan STPM, serta korelasi yang positif antara kemiskinan dan prestasi rendah di kawasan luar bandar, telah mendorong Kerajaan membina sekolah-sekolah Menengah Berasrama Penuh bagi pelajar-pelajar Melayu tahun 1971. Objektifnya adalah untuk memberi peluang yang lebih baik bagi pelajar-pelajar Melayu, terutamanya pelajar luar bandar, untuk tinggal dan belajar dalam sekolah-sekolah yang mempunyai kemudahan yang cukup dan suasana pembelajaran yang baik (Malaysia, 1986:91). Kriteria yang digunakan untuk pemilihan adalah berdasarkan kepada pencapaian cemerlang peperiksaan kemajuan sekolah rendah; status sosio ekonomi penjaga; kategori sekolah iaitu enrolmen, kedudukan sekolah, dan prestasi sekolah dalam jangka tiga tahun. Mulai tahun 1980, pelajar-pelajar yang mempunyai prestasi cemerlang dalam peperiksaan menengah rendah juga dipilih ke tingkatan empat di sekolah Berasrama Penuh.

Pada tahun 1984, terdapat 27 buah sekolah berasrama penuh dengan enrolmen sejumlah 12,115. Secara keseluruhannya representasi pelajar-pelajar dari luar bandar adalah 60% dan bandar 40%.

Jenis sekolah berasrama peringkat menengah yang lain adalah Maktab Sains Rendah MARA, yang mula ditubuhkan pada tahun 1972 dikendalikan oleh MARA. Pada tahun 1984, terdapat 10 buah MRSM, dengan 6,311 orang pelajar. Objektif utama MRSM adalah untuk menyediakan pendidikan sains dan yang berkaitan dengan sains kepada pelajar-pelajar Melayu luar bandar dan pelajar-pelajar dari golongan berpendapatan rendah. Pelajar-pelajar yang mendapat pencapaian akademik yang baik di peringkat peperiksaan sekolah rendah boleh memohon dan dikehendaki menduduki peperiksaan yang membawa perkiraan sejumlah 85%, dan 15% lagi adalah berdasarkan kepada status sosio ekonomi penjaga. Oleh kerana pengambilan masuk lebih memberatkan kepada prestasi peperiksaan (85%), yang secara langsung memberi kelebihan kepada pelajar bandar, didapati 60% daripada pelajar-pelajar MRSM adalah terdiri daripada pelajar-pelajar dari kawasan-kawasan bandar dan negeri-negeri yang maju. (Malaysia: Bahagian Pendidikan MARA 1984).

Kemajuan pendidikan di luar bandar telah mempengaruhi prestasi akademik pelajar Melayu. Keputusan peperiksaan darjah lima antara tahun 1976 dengan 1983, telah meningkat dari 54.4% kepada 61.0% dalam Bahasa Melayu; 46.6% kepada 62.6% Bahasa Inggeris; 44.3% kepada 60.4% Matematik, dan 62.4% kepada 70.0% Sains. (Malaysia, 1986). Dalam peperiksaan SRP, prestasi pelajar luar bandar yang mendapat kelulusan telah meningkat dari 59.8% pada tahun 1977 kepada 68.0% pada tahun 1983. Prestasi SRP di sekolah-sekolah Berasrama Penuh Kerajaan dari 1974 hingga 1983 adalah tinggi dengan 99.7% pangkat A. Di MRSM, dari 1979 hingga 1983, keputusan pangkat A dalam SRP adalah 100%.

Keputusan HSC/STPM di kalangan pelajar-pelajar Melayu adalah sangat rendah, iaitu dari 10.3%, dalam tahun 1975 kepada 2.0% dalam tahun 1981 dalam bidang sains, dan 44.1% ke 39.9% dalam bidang arts. Bagi bidang sains dan yang berkaitan dengan sains, serta usaha untuk pertingkatkan bilangan pelajar-pelajar Melayu dalam bidang sains di institusi pendidikan tinggi, program matrikulasi diwujudkan pada tahun 1970. Bilangan pelajar telah meningkat dari 183 pada tahun 1970 kepada 1,001 pada tahun 1983. Pelajar-pelajar yang mengikuti program ini selama dua tahun akan diserap masuk ke universiti-universiti yang menjalankannya.

Pengambilan Masuk Ke Universiti

Di bawah Akta 1971, Amenmen Perlembagaan, Akta Kolej dan Universiti 1971, universiti dan pusat pengajian tinggi adalah dikehendaki mengambil masuk lebih ramai pelajar Melayu dan golongan bumiputra supaya taburan pelajar-pelajar menggambarkan taburan penduduk negara. Hal ini adalah sejajar dengan Fasal 153, Perlembagaan Malaysia, mengenai Hak Istimewa orang Melayu dan golongan bumiputera lain. Untuk mengadakan koordinasi pentadbiran dan implementasi supaya berkesan seperti yang dikehendaki oleh perkembangan kerajaan telah menubuhkan Unit Pusat Universiti (UPU) pada tahun 1971. Pelajar-pelajar yang mendapat sekurang-kurangnya dua matapelajaran lulus di peringkat "B" dan lulus kertas am boleh memohon. Pemohon-pemohon juga dikehendaki memilih tiga institusi dan bidang pengajian mengikut keutamaan. Tiap-tiap peringkat kelulusan diberi markah (A:16, B:14, C:12, D:10, E:8, dari R:5), dan calon-calon akan disarankan mengikut jumlah mata, markah. Pengambilan calon akan dibuat oleh satu Jawatankuasa Antara Universiti, yang ahli-ahlinya terdiri dari wakil-wakil universiti. Pengambilan adalah tertakluk kepada bilangan tempat yang diluluskan.

Antara tahun 1970-1985, bilangan pelajar di universiti tempatan telah bertambah sebanyak 339.5% (26,064), dan di kalangan pelajar-pelajar Melayu, pertambahannya ialah 610.6% (18,831). (RM ke4, RM ke5).

Permohonan untuk mendapat tempat di universiti tempatan melebihi berganda-ganda daripada bilangan tempat yang dapat diterima. Pada tahun 1970, 66.9% (3,561) daripada 5,324 pemohon yang dapat diterima. Pada tahun 1981, 35.0% (5,847 orang) saja diterima daripada 16,698 pemohon, dan pada tahun 1985, hanya 19.4% (7,388) saja diterima daripada 38,000 pemohon. Dengan demikian, kadar persaingan untuk mendapat tempat di universiti bertambah rendah dari 1 : 1 (1970) kepada 1: 5 (1985).

Pengambilan pelajar melalui program matrikulasi dibuat secara terus oleh universiti berkenaan. Dalam sidang akademik, 1983/84, daripada 4,344 calon Melayu yang diambil melalui UPU, terdapat 1,804 calon Melayu diambil melalui program matrikulasi (Malaysia, 1984).

Dengan demikian, pengambilan pelajar-pelajar Melayu ke universiti dibuat melalui UPU dengan kelulusan HSC/STPM, dan melalui program matrikulasi.

Kajian Kes

Pelajar-pelajar Melayu Di Universiti Sains Malaysia

Populasi pelajar Melayu dari bandar dan luar bandar di Universiti Sains Malaysia dapat dijadikan sebagai satu petanda mengenai peluang pendidikan tinggi bagi pelajar-pelajar Melayu luar bandar. Pengambilan pelajar Melayu ke USM adalah tertakluk kepada dasar Kerajaan Malaysia, dan dipilih melalui UPU dan program Matrikulasi.

Universiti Sains Malaysia telah ditubuhkan pada tahun 1969, iaitu universiti yang kedua di Malaysia. Bilangan pengambilan pelajar telah berkembang dari 56 orang (Sidang 1969/70) hingga 635 (Sidang 1977/78) dan 1057 (Sidang 1982/83), serta 1611 (Sidang 1985/86). Bilangan pelajar Melayu telah bertambah dari 1 (1.8%) pada pengambilan Sidang 1969, kepada 339 (53.4%), bagi Sidang 1977/78; 539 (51.0%) Sidang 1982/83, dan 860 (53.3%) Sidang 1985/86. (Jadual 3).

Jadual 3: Kedudukan Pelajar di Universiti Sains Malaysi
Tahun 1969/70 - 1985/86

Tahun Akademik	Melayu/Bumi		Bukan Melayu		
	Bil.	%	Bil.	%	Jumlah
1969/70	1	1.8	56	98.2	57
1970/71	67	34.7	126	65.3	193
1971/72	129	31.7	278	68.3	407
1972/73	138	29.4	332	70.6	470
1973/74	206	34.0	339	66.0	605
1974/75	244	35.3	447	64.7	691
1975/76	244	54.1	207	45.9	451
1976/77	345	53.0	305	47.0	650
1977/78	339	53.4	296	46.6	635
1978/79	402	56.1	314	43.9	716
1979/80	413	55.2	335	44.8	748
1980/81	437	53.0	387	47.0	824
1981/82	520	52.9	463	47.1	983
1982/83	539	51.0	518	49.0	1057
1983/84	728	53.1	642	46.9	1370
1984/85	805	55.0	660	45.0	1465
1985/86	860	53.3	751	46.7	1611
Penyebaran					
1969-70 -1985/86	16417	49.6	6516	50.4	12933
1979-70 -1974/75	785	32.4	1638	67.6	2423
1975-76 -1979/80	1743	54.5	1457	45.5	3200
1980-81 -1984/85	3029	53.1	2670	46.9	5699

Sumber: Universiti Sains Malaysia, Bahagian Rekod Dan Kemasukan, 1988

Kajian

Dapatan bagi kajian ini adalah berdasarkan kepada kajian kes ke atas semua 3784 orang graduan Melayu, antara tahun 1982 hingga tahun 1988 di Universiti Sains Malaysia. Kumpulan ini adalah representatif kepada dasar pendidikan negara sejak 1957. Walaupun kajian ini berdasarkan kepada populasi Melayu ini dapat mewakili bentuk populasi pelajar-pelajar Melayu di universiti-universiti tempatan lain.

Maklumat mengenai graduan ini didapati dari catatan dalam fail-fail peribadi mereka. Dengan menggunakan perbezaan maklumat mengenai pekerjaan ibu bapa, taraf sosio ekonomi, tempat tinggal, sekolah asal, tahap pencapaian kemasukan dan bantuan kewangan, dapatlah dilihat sebagai rujukan untuk menjelaskan perbezaan peluang pelajar-pelajar bandar dan luar bandar.

Sebaran Mengikut Bidang Pengajian

Dari segi bilangan graduan Melayu mengikut bidang pengajian, didapati bilangan graduan Melayu telah bertambah dari 33.1% (tahun 1978-80) kepada 57.9% (tahun 1982-88) kepada 60.0% (tahun 1989) di pusat pengajian sains dan pusat pengajian yang berkaitan dengan sains. Kadar graduan Melayu dalam bidang arts telah berkurangan dari 77% kepada 42.2% dan 40.4% pada tempoh tersebut.

Jenis Sekolah Terdahulu

Pada tahun 1984, terdapat 927 Sekolah Menengah harian dengan jumlah pelajar seramai 1,104,195, dan terdapat juga 27 buah Sekolah Menengah Kerajaan dengan jumlah pelajar seramai 12,115, di samping 10 buah MRSM dengan jumlah pelajar 6-311 orang. Dalam mengkaji graduan Melayu tersebut, didapati antara tahun 1970 hingga 1980, 17.2% graduan adalah dari sekolah berasrama, sementara 70.8% dari sekolah harian dan 12.0% dari pusat pendidikan lain-lain. Pada graduan tahun 1982 hingga 1988, dan 1989, kadar graduan dari sekolah Menengah berasrama telah meningkat kepada 43.2% dan 59%. Graduan dari sekolah harian telah merosot dari 41.9% pada tahun 1982-1988 kepada 30.8% pada tahun 1989. Dengan demikian, peluang pelajar Melayu dari sekolah Menengah berasrama mempunyai peluang yang lebih baik untuk kemasukan ke universiti, berbanding dengan dari sekolah harian. Dengan demikian permohonan untuk masuk ke sekolah berasrama telah meningkat, dan pada tahun 1987, permohonan melebihi 100,000. Bilangan ini bertambah dari setahun ke setahun.

Jenis Kelulusan Pada Tahap Kemasukan

Sehingga tahun kemasukan 1978, kemasukan ke USM adalah berdasarkan kepada kelulusan STPM/HSC, dan diploma yang setanding. Mulai tahun kemasukan 1979, pelajar dari program matrikulasi telah mula diterima masuk. Dengan demikian, 94.6% graduan pada tahun 1978-80 diterima masuk dengan kelulusan STPM, tetapi graduan pada tahun 1982-88 dan 1989 adalah dari program matrikulasi dengan kadar 39.6% dan 57.3% bagi tempoh tersebut. Graduan dengan kelulusan STPM telah merosot dari 48.0% kepada 38.8% dalam tahun-tahun 1982-88 dan 1989.

Dengan demikian, sekolah berasrama kerajaan dan program matrikulasi berperanan penting dalam menyediakan pelajar-pelajar Melayu ke Universiti.

Kedudukan Status Sosio Ekonomi Penjaga

Berdasarkan kepada jenis pekerjaan dan pendapatan penjaga graduan, didapati bahawa 14.4% (545 orang) dari golongan tinggi; 31.2% (1179 orang) dari golongan menengah dan 42.6% (1612 orang) dari golongan bawah. Jumlah bulanan pendapatan keluarga yang digunakan adalah RM700 ke bawah adalah untuk SSE Rendah, RM701 - RM1,400 untuk SSE Menengah, dan melebihi RM1400 adalah bagi SSE tinggi (Jadual 4.1 dan 4.2).

Jadual 4.1 : Penyebaran Graduan Melayu Mengikut Status Sosio Ekonomi Keluarga

SSE Penjaga	Tahun Konvokesyen							
	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	Jumlah
Tanpa Maklumat	45 10.0 10.9	48 10.7 10.3	59 13.2 11.6	57 12.7 11.9	76 17.0 13.8	76 17.0 11.7	87 19.4 12.1	448 11.8
Tinggi	47 8.6 11.4	50 92.2 10.8	73 13.4 14.4	87 16.0 18.2	97 17.8 17.6	98 18.0 15.1	93 17.1 12.9	545 14.4
Menengah	151 12.8 36.5	140 11.9 30.1	154 13.1 30.4	141 12.0 29.5	181 15.4 32.8	223 18.9 34.4	189 16.0 26.3	1179 31.2
Rendah	171 10.6 41.3	227 14.1 48.8	221 13.7 43.6	193 12.0 40.4	197 12.2 35.8	252 15.6 38.8	351 21.8 48.8	1612 42.6
Jumlah	414 10.9	465 12.3	507 13.4	478 12.6	551 14.6	649 17.2	720 19.0	3784 100.0

Jadual 4.2 : Kedudukan Status Sosio-Ekonomi Keluarga Graduan Melayu

SSE Penjaga	Value	Freq	Peratus	Valid %	Cum %
Tanpa maklumat	0	448	11.8	11.8	11.8
Tinggi	1	545	14.4	14.4	26.2
Menengah	2	1176	31.2	31.2	57.4
Rendah	3	1612	42.6	42.6	100.0
Jumlah		3784	100.0	100.0	

Demografik : Luar Bandar - Bandar

Dalam kertas ini demografik bandar dan luar bandar adalah berdasarkan kepada bilangan penduduk yang kurang daripada 10,000 orang penduduk di anggap sebagai kawasan luar bandar, dan bilangan yang lebih daripada 10,000 orang adalah bandar.

Berdasarkan kepada alamat lokasi tempat tinggal graduan inidan dirujuk kepada Pejabat Pentadbiran Daerah didapati bahawa 36.4% (1376 orang) adalah dari kawasan bandar, dan 63.6% (2408 orang) dari luar bandar (Jadual 5). Berbanding dengan demografik orang Melayu pada tahun 1980 dan 1985, 75% dan 70% orang-orang Melayu tinggal di luar bandar.

Jadual 5.1 : Penyebaran Graduan Melayu Mengikut Demografi Tempat Tinggal dan Jantina

Tempat Tinggal	Lelaki	Perempuan	Jumlah
Bandar	739 53.7 31.9	637 46.3 43.5	1376 36.4
Luar Bandar	1579 65.6 68.1	829 34.4 56.5	63.6
Jumlah	2318 61.3	1466 38.7	3784 100.0

Apabila dikaji dengan teliti, graduan Melayu dari luar bandar bertambah dari tahun ketahun; dari 274 orang (66.2%) pada tahun 1982, kepada 334 orang (60.6%), kepada 506 orang (70.3%) pada tahun 1988.

Dalam mengkaji penyelarasan kelulusan kemasukan graduan ini didapati daripada 1497 orang yang berkelulusan matrikulasi, 942 orang (62.9%) adalah dari luar bandar, dan 555 orang (37.1%) dari bandar. Yang memiliki STPM daripada 1815 orang, 1191 (49.5%) adalah dari luar bandar dan 624 (45.3%) dari bandar. Dengan demikian peluang bagi pelajar luar bandar memasuki universiti adalah lebih cerah melalui program matrikulasi daripada melalui STPM, tetapi apabila dibandingkan dengan peluang pelajar dari bandar, jelas pelajar-pelajar dari luar bandar lebih ramai (peluang lebih banyak) dalam kedua-dua tahap kemasukan STPM dan matrikulasi.

Dalam melihat penyebaran graduan mengikut pusat pengajian, dan mengikut demografik, didapati bahawa graduan Melayu dari luar bandar lebih baik sebarannya. Dalam empat pusat yang bilangan pelajarinya tinggi iaitu Pusat Pengajian Sains Tulin; Pusat Pengajian Sains (pendidikan), Pusat Pengajian Kemanusiaan dan Pusat Pengajian Sains Sosial, graduan Melayu dari luar bandar adalah seramai 1520 (63.4%) manakala dari bandar ialah 877 (36.6%), dengan kadar 2:1. Di pusat-pusat pengajian sains perubatan, komputer dan kejuruteraan terdapat 58.1% dan 41.9% dari luar bandar dan bandar, dengan kadar 3:2. Apabila bidang pengajian digabungkan kepada Sains dan Sastera (Kemanusiaan), didapati bahawa 57% graduan dari luar bandar di bidang Sains dan 43% di bidang Sastera; manakala 59% graduan dari bandar dalam bidang Sains dan 41% dalam bidang sastera. Kadar graduan bandar dan luar bandar dalam bidang sains dan sastera adalah 37% dan 63%, dan 35% dan 65% (Rajah 6).

Rajah 6: Penyebaran Graduan Melayu Mengikut Tempat Tinggal Dan Bidang Pengajian (Sains & Arts)

Bidang Pengajian	Bandar	Tempat Tinggal Luar Bandar	Jumlah
Sains	815 37.3 5.2	1371 62.7 56.9	2186 57.8
Arts	561 35.1 40.8	1037 64.9 43.1	1598 42.2
Jumlah	1376 36.4	2408 63.6	3784 100.0

Dari segi perinciannya, graduan Melayu luar bandar dalam bidang sains telah bertambah dari 133 orang tahun 1982 kepada 163 orang tahun 1985 dan 304 orang pada tahun 1988 berbanding dengan 74 orang, 121 orang dan 142 orang pada tahun-tahun tersebut dari bandar. Demikian juga bilangan graduan Melayu dalam bidang sastera telah bertambah dari 141 orang kepada 141 dan 202 pada tahun 1982, 1985 dan 1988. Bagi graduan bandar pertambahannya adalah dari 66 kepada 93 dan 72 pada tahun-tahun tersebut. Dengan demikian peluang pelajar dari luar bandar bukan saja lebih besar dalam bidang sains, tetapi juga dalam bidang sastera, jika dibandingkan dengan graduan bandar.

Apabila graduan ini diasingkan mengikut negeri asal (tempat tinggal) didapati bahawa sebahagian besar (47.1%) adalah dari negeri-negeri Perak, Kedah, Kelantan dan Selangor. Apabila penyebaran graduan dari negeri-negeri asal dilihat dari segi demografik bandar - luar bandar, didapati bahawa negeri-negeri Pulau Pinang, Selangor dan Kuala Lumpur mengemukakan sebahagian besar graduan bandar, manakala negeri-negeri Perak, Kedah, Johor mengemukakan sebahagian besar graduan dari luar bandar.

Apakah kedudukan peluang bagi pelajar-pelajar wanita untuk masuk ke universiti? Berdasarkan kepada kajian ini, didapati bahawa 46.3% (637) graduan bandar adalah wanita, manakala 34.4% (637) graduan dari luar bandar adalah wanita. Pembezaan lebih peluang antara graduan lelaki dan wanita adalah 7.4% di bandar, dan di luar bandar ialah 31.2%. Dengan demikian pelajar lelaki di luar bandar berpeluang lebih dari wanita. Di kalangan graduan lelaki, 31.9% adalah dari bandar, dan 68.1% dari luar bandar, manakala graduan wanita 43.5% dari bandar dan 56.5% dari luar bandar.

Apabila data demografik dan status sosio ekonomi (SSE) graduan digabungkan, didapati bahawa daripada 2406 graduan luar bandar, 1356 (56.3%) adalah dari SSE rendah, 592 (24.6%) dari SSE tengah dan 218 (9.1%) dari SSE tinggi. Di bandar, daripada 1376 graduan, 256 *18.6%) adalah SSE rendah; 587 (42.7%) SSE tengah dan 327 (23.8%) SSE tinggi. Dari segi bandingan peluang bagi pelajar-pelajar luar bandar dari latarbelakang SSE rendah dan menengah adalah lebih tinggi berbanding dengan SSE rendah dan menengah di bandar.

Peluang pelajar Melayu luar bandar ke universiti bertambah dari tahun ke tahun. Antara tahun 1978-1980, bilangan graduan Melayu adalah 47.6%, tetapi pada tahun 1982, 1988 telah bertambah kepada 63.6% manakala graduan dari bandar telah merosot dari 52.4% kepada 36.4% pada tempoh tersebut.

Salah satu perkara yang menghalang pelajar-pelajar SSE rendah dan SSE menengah, khususnya dari luar bandar adalah masalah kewangan. Pihak kerajaan dan universiti serta badan-badan swasta telah memperuntukkan biasiswa dan pinjaman. Daripada 1370 orang graduan pada tahun 1986-1988 seramai 1029 (75%) mendapat biasiswa, 168 (12%) pinjaman dan seramai 173 (13%) orang tanpa bantuan kewangan. Apabila dilihat dari segi demografik, dari sejumlah 944 orang graduan luar bandar, 718 orang mendapat biasiswa, 101 orang mendapat pinjaman dan 125 tanpa bantuan. Di kalangan graduan bandar, daripada 426 graduan, 311 dapat biasiswa, 67 pinjaman dan 48 tanpa bantuan. Dengan demikian, secara keseluruhannya didapati bahawa bantuan kewangan lebih diterima oleh graduan luar bandar (819) daripada graduan bandar (378).

Kesimpulan

Fokus utama kertas kerja ini adalah pendidikan tinggi (universiti) dan peluang kemasukan kepada pelajar Melayu luar bandar. Dalam tahun 1971, perkembangan pendidikan dengan dasar DEB dan pelaksanaan perakuan Laporan Majid serta perakuan Laporan Keciciran, telah memusatkan kepada dasar tindakan Kerajaan untuk menangani masalah kejurangan yang wujud antara peluang pendidikan bagi orang-orang Melayu dan bukan Melayu di peringkat pendidikan tinggi. Oleh kerana pencapaian dalam pendidikan tinggi menentukan kesempatan untuk pekerjaan tahap tinggi, Kerajaan telah berusaha untuk meningkatkan lagi peluang pendidikan kepada orang Melayu ditahap Menengah dan tahap tinggi. Dasar pendidikan Kerajaan bagi orang Melayu adalah:

- (a) Memperuntukkan lebih banyak tempat pendidikan di institusi pendidikan tinggi bagi orang Melayu melalui sistem kuota, dan
- (b) Mengurangi jurang ketidaksamaan pendidikan dalam masyarakat Melayu dengan memberi peluang yang sama dalam pendidikan tinggi kepada orang Melayu luar bandar dan orang Melayu dari status sosio ekonomi rendah.

Persoalannya ialah adakah orang Melayu luar bandar telah/akan menerima peluang yang "sama" berbanding dengan orang Melayu bandar?

Dapatan utama dari kajian kes di USM ini menjelaskan kemajuan bilangan orang Melayu di Universiti, dan yang signifikannya ialah bilangan orang Melayu dari luar bandar, dan orang Melayu dari luar bandar yang SSE mereka rendah, telah meningkat. Bilangan wanita Melayu dari luar bandar memperlihatkan peluang yang bertambah dari masa ke semasa. Bilangan pelajar Melayu luar bandar dalam bidang pengajian Sains dan bidang yang berkaitan dengan Sains juga bertambah. Biasiswa dan pinjaman kepada pelajar Melayu dari luar bandar telah mendapat keutamaan.

Kemajuan peluang pendidikan tinggi yang didapati oleh pelajar-pelajar Melayu luar bandar adalah disebabkan tindakan sedar oleh kerajaan iaitu peruntukan kewangan yang besar bagi memajukan pendidikan luar bandar; membesarkan lagi bilangan sekolah-sekolah berasrama penuh; program matrikulasi dan bantuan kewangan, di samping menambah bilangan universiti dan menambah populasi universiti.

Satu lagi dasar kerajaan yang mengadakan peluang pendidikan di universiti-universiti seberang laut, yang sebilangan besar daripada pelajar Melayu terpilih terdiri dari pelajar-pelajar bandar (73%) - data pada tahun 1989 -telah memberi peluang (ruang) kepada pelajar-pelajar luar bandar untuk mengisi tempat di universiti tempatan, yang jika tidak akan dipenuhi oleh pelajar-pelajar dari bandar, yang dihantar ke institusi seberang laut.

Kemajuan pendidikan tinggi yang sedang diterima oleh pelajar Melayu luar bandar akan terus meningkat. RM ke5 yang menekankan usaha untuk menambah dan memajukan kualiti pendidikan dan keberkesanan sistem penyampaian untuk membolehkan golongan berpendapatan rendah dan penduduk dari kawasan yang kurang maju akan diteruskan lagi dalam RM ke 6.

Rujukan

- Apple M.W. (1978). *Ideology and Curriculum*, London, Routledge and Kagen Paul.
- Bourdieu, P dan J. Passeron (1964). *Reproduction in Education, Society and Culture*, R. Wice, Ca., Sage.
- Foster, J.S. (1977). "Access to Schooling" dalam A.D. ADAMS, *Education in National Development*, London, Routledge & Kagen.
- Ghani, M.A. (1987). *The Effect of Group Guidance in Study Skills on the Matriculation II Biology Students*, USM.
- Haris, M.J. (1987). *Permatang Pauh: Social Mobility and Educational Achievement: A Preliminary Study*, USM.
- Horowitz, D.L. (1985). *Ethnic Groups in Conflict*, Berkeley, University of California Press.
- MALAYSIA (1973). Mid-Term Review of the Second Malaysia Plan 1975-1979.
- _____ (1976). Third Malaysian Plan 1979-1980, Kuala Lumpur.
- _____ (1981). 86Forth Malaysian Plan 1981-1985, Kuala Lumpur.
- _____ (1986). Fifth Malaysian Plan, 1986-1990, Kuala Lumpur.
- _____ (1991). Sixth Malaysian Plan 1991-1995, Kuala Lumpur.
- _____ (1971). *Report of the Committee Appointed by the National Operation Council to Study Campus life of Students of the University of Malaya*, Kuala Lumpur.
- Meerman, J. (1979) *Public Expenditure in Malaysia : Who Benefits and Why*, N. York, OUP.
- Mehmet, O, and Y.Y. Hoong (1985). Human Capital Formation in Malaysian Universities: A Sosioeconomic Projek of the 1983 graduates, Kuala Lumpur, OUP.
- Rabieyah Mat (1986). Education Opprtunity, Social Mobility and Poverty Redirection in Peninsular Malaysia, 1972-1982: An Impact Evaluation of Educational Policy in the Context of the New Economic Policy, Ph.D. Dissertation, USM.

Roger, R (1986) (Ed.) *Education and Social Change*, London, The Palmer Press.

Siti Zaharah Sulaiman (1975). MARA Junior Science College: Students Selection and its Implication for Educational Development in Malaya, Ph.D. Dissertation, University of Cornell.

Syed Husin Ali (1975). *Malay Peasant and Leadership*, K. Lumpur, OUP.

Takei Y; J.C. Bock dan R.W. Warland. "Aspiration and Expectations of West-Malaysian Youth: Two Model of Social Class Value", in *Comparative Education Review*, 17 June: 216-230.

Tan, L.H. (1980). The Relation of the State to Education, Labour Market and Economic Inequality in a Developing Economy, A Case Study of Peninsular Malaysia". Tesis Ph.D, University of Harvard.

Alamat surat menyurat/correspondence: Dr. Mustapa Kassim
Pusat Pengajian Ilmu Pendidikan
11800 Universiti Sains Malaysia
Pulau Pinang